

LIBRIS

We know

Coordonator Leda Bazaar:

SHAUKI AL-GAREEB

LANCALI

M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE SPERANȚĂ

Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

LEDA BAZAAR

Această poveste este pentru ambele categorii. Este pentru toți cei care cunosc singurătatea și toți cei care se caută pe ei înșiși.

Sper să găsiți o parte din voi în Sam, Hikari, Neo, Sony și Coeur, așa cum am făcut și eu.

Înainte

IUBIREA VIEȚII MELE ÎȘI DOREȘTE SĂ MOARĂ.

E un lucru tragic să rostești asta cu voce tare. Ba nu. Poate că nu e tragic. Doar nedrept. Dar, pe măsură ce veți citi această poveste, cred că veți descoperi că tragediile și nedreptățile se găsesc de obicei sub aceeași umbrelă.

Înainte ca iubirea vieții mele să fi decisă că nu mai vrea să trăiască, mi-a spus că stelele ne aparțin. Ne-am petrecut fiecare noapte împreună, cu trupurile împletite discret pe țiglele reci ale acoperișului, memorând formele de pe cer. Așa se face că, inclusiv atunci când se stingea, când trupul lui devenea mai puțin trup și mai mult cadavru, speram că stelele noastre urmau să-i dea credință. Speram că ele urmau să-l țină în viață atâta timp cât putea să privească în sus și să vadă că nu căzuseră.

În seara asta, stăm amândoi pe un pod în timp ce râul se scurge întunecat și felinarele aruncă un nimb auriu pe degetele noastre amorțite de iarnă.

— Ești supărat pe mine? îl întreb, pentru că în seara asta îi spun adevărul.

Îi spun adevărul despre mine, cel pe care nu-l spun nimănui, secretul care mă face diferit de toți cei pe care îi

cunoaște. I-l arunc ca pe un lasou în jurul gâtului, un colac de salvare, ceva care să-l împiedice să facă ultimul pas în întuneric.

El clatină din cap și se prinde de balustradă.

— Sunt doar curios.

Ochii îngălbeniți, în care m-am cufundat întotdeauna, îi găsesc pe ai mei.

— Cum e? Să fii tu?

— Ca și cum aș fi furat, îi răspund. Ca și cum acest corp nu este cu adevărat al meu.

Mărturisirile pot fi brutale și pot aduce a capitulare, dar ale mele sunt blânde. Adevărul despre cine sunt nu are logică, dar nici nu trebuie să aibă. El știe asta. A fost bolnav de când s-a născut. Să fii bolnav te învață că motivele sunt doar niște încercări nereușite de a justifica nenorocirea. Îți crează o iluzie a lui „de ce”, dar „de ce” este o întrebare zgomotoasă, iar moartea este tăcută.

— Mă crezi? îl întreb.

Încuviințează din cap.

— Mă mai iubești?

— Normal că te mai iubesc!

Oftează, îmi cuprinde fața în palmă și își trece degetul mare peste obrazul meu.

Zâmbesc.

Iubirea e cea care ne leagă. Iubirea ne-a făcut să ne prefacem.

Când eram copii, ne prefăceam că spitalul este un castel, iar noi eram cavalerii lui. Obişnuiam să jucăm cărți când făceam câte un tur, iar el mă lăsa să câştig de fiecare dată. Mâncam la parter, iar el inventa povești despre oamenii în halate care treceau pe lângă noi. Dormeam în același pat, iar

el îmi șoptea despre aventurile care ne așteptau în afara zidurilor palatului. Apoi mă săruta, pentru că eram singuri și unul lângă celălalt, și totul era în regulă.

Trebuia să ne prefacem.

Aerul era doar rarefiat. De aceea plămânii lui nu reușeau să respire. Era doar trist în ziua aceea. Iată de ce inima lui nu putea să bată singură. Eram doar obosiți. Iată de ce mușchii lui au cedat, și s-a prăbușit în brațele mele.

Ne-am petrecut toată viața împreună prefăcându-ne, dar, dacă te prefaci prea mult timp, realitatea îți amintește într-un fel sau altul că nu-i place să fie insultată.

În seara asta, ne-am certat. Ne-am certat așa cum nu ne-am mai certat niciodată, și a venit singur pe acest pod ca să scape de mine, cred. Nu sunt sigur. Acum, că secretul meu nu mai e secret, acum, că știe cine sunt, ce sunt, furia pe care o împărtășeam se risipește, de parcă ar fi fost ținută într-un mușchi dureros care începe să se vindece.

Când vede că tremur, își pune haina pe umerii mei. Brațele i se strecoară sub ale mele și mă trage aproape. Mă reazem de căldura lui. Silueta noastră este punctată de pete de alb care se profilează pe cerul nopții.

— Sunt stelele căzătoare? întreb.

— Este zăpadă.

Își trece palma peste spatele meu, zguduit de chicoteli.

— E doar zăpadă.

Răcoroasă și delicată, *zăpada* îmi cade pe buze.

— Și zăpada este a noastră?

— Da! zice el cu gura lipită de gâtul meu. Totul este al nostru.

— Mulțumesc!

Degetele mele i se încurcă în păr.

— Pentru tot.

— *Eu* îți mulțumesc!

Durerea i se simte în gât. Se apasă și mai tare de mine, ca și cum ar putea dispărea în ființa mea dacă ar încerca.

— Pentru că m-ai făcut să îmi doresc acest tot.

Încearcă să râdă din nou, dar nu e același râs pe care l-am prețuit mereu. Râsetele pe care le prețuiesc au ecou. Le-am stârnit din pieptul lui când zăcea cu ace în vene. Când îmi strângea mâna, disperat să se agațe de ceva real. Acum, râsul lui e plat. Se termină brusc, în loc să se stingă treptat.

— Dragostea mea! zic, cu vocea pe jumătate pierdută. De ce ai venit pe acest pod?

Felinarul stradal pâlpaie. Stelele încep să cadă precipitat. Întunericul se insinuează între noi. El strânge din dinți. Strânge din ochi, în timp ce zăpada îi cheamă lacrimile.

— Îmi pare rău, dulcele meu Sam! zice cu respirația întretăiată, în timp ce degetele lui îmi încrețesc haina de pe umeri ca pe cearșafuri. Aș vrea să pot continua să mă prefac în fața ta.

Castelul nostru e undeva, în spate, ascultând. În timp ce-mi plânge pe umăr, simt fiecare moment în care a deschis ochii, deși credeam că nu avea să o mai facă. Simt zâmbetele pe care le împărțeam atunci când moartea hotăra să mi-l dea înapoi din nou și din nou. Așa că nu pot decât să șoptesc:

— Nu înțeleg.

Își apasă fruntea de a mea, în vreme ce lacrimi fierbinți își croiesc drum pe pomeții înghețați, și o teamă pe care o cunoșteam prea bine ia locul îmbrățișării sale.

— Mă bucur că mi-ai spus secretul tău, zice, cu lacrimile agățate de curbura zâmbetului. Mă bucur că vei continua să trăiești chiar și când eu nu voi mai fi.

Mă sărută, și simt zăpadă și sare între buzele noastre.

Mă sărută de parcă ar fi ultima oară când va avea ocazia.

— Amintește-ți de mine! îmi zice. Amintește-ți că doar pentru că stelele cad nu înseamnă că nu merită să îți pui o dorință!

— Nu înțeleg, zic, dar sărutul s-a terminat.

Atingerea lui a dispărut deja de pe fața mea. Deja s-a întors și a dispărut. Mă întind din nou spre el, să ne împletim degetele, să-l trag înapoi, așa cum am făcut-o întotdeauna, în schimb, moartea îi ia mâna.

— Așteaptă!

Urmele picioarelor lui se estompează sub alb, șterse.

— Așteaptă!

Nu mă aude. Aude doar noaptea care îl cheamă de cealaltă parte a podului cu promisiunea liniștii.

— Te rog, așteaptă...

Lacrimile mele își găsesc calea, pentru că, oricât de mult aș încerca, nu-l pot urma. Forma amintirilor noastre se subțiază, dispărând din strălucirea felinarului și îndepărtându-se în umbră.

— Nu, nu poți... nu ai...

Clatin din cap.

— ...nu poți pleca încă... nu poți pleca... o să...

„Tu.”

Lumina mea, iubirea mea, rațiunea mea.

— O să mori.

Frica îmi sapă între coaste. Îmi frânge corpul, plămâni și inima. Când întunericul îl înghite cu totul, realitatea vine să secere, iar durerea rămâne grea în mâna ei ca o coasă.

Zăpada se transformă în furtună. Încerc să strâng în mâini pâlpaările jucăușe și să le trimit cumva înapoi în cerul

lor. Genunchii mei ating pământul, arzând de frig. Castelul mă privește cu milă. Lacrimile îmi curg șiroi, scâncetele mi se transformă în suspine, iar amintirile, în nimic.

Stelele mele cad.

Iar eu nu le pot salva.

1

Ochi cu galben în ei

Ani mai târziu...

CÂND EL A MURIT, AM DEVENIT ALCINEVA.

Obişnuiam să visez la noi, imaginându-mi că în ochii lui îngălbeniți se afla un viitor pe care puteam conta. Viitorul nu este niciodată sigur. Nimic nu te va învăța asta mai bine decât să vezi cum pleacă cineva pe care îl iubești.

Nimic nu te va învăța asta mai bine decât să crești într-un spital. Zgomotul alb constant te menține sănătos. Tărgile trec, iar personalul merge pe benzile care îi sunt alocate, ca și cum ar fi pe un fel de autostradă medicală. În afară de asta, există mâncare fadă și un decor fad care să-ți însoțească sentința. Asta e tot ce este un spital, de fapt. Nu un loc unde să te faci bine sau unde să fii tratat, ci unul unde să aștepti.

Imaginați-vă o bombă legată de încheietura mâinii! Scoate sunete. Ca un monitor cardiac. Zi și noapte. O numărătoare inversă. Dar o numărătoare inversă pe care nu o poți auzi. Uită-te la bomba ta și ține-o în sus ca pe un ceas! Tot ce vei vedea este o lumină roșie care clipește și un

semnal sonor continuu. Amintiri că această bombă va exploda. Doar că nu știi când.

Asta înseamnă să aștepti să mori.

O bombă îți plutește prin vene sub numele de boală.

Nu o poți dezamorsa. Nu o poți distruge. Nu poți fugi de ea.

Astfel, timpul, boala și moartea sunt niște mecanisme jalnice. Le place să meșterească ștreanguri din frică și le place să se joace. Umbrele sunt uneltele lor, care ți se curbează peste umeri cu degete sinistre și te ademenesc în întuneric, luându-ți cu ele trupul, mintea și tot ce le place.

Timpul, boala și moartea sunt cei mai mari hoți din lume.

Sau au fost.

Până când am apărut noi. Patru prieteni care nu cred în bombe.

Sony a dat buzna în viața mea nu întinsă pe un pat de spital, ci lovind cu piciorul un automat care îi furase ciocolata. În clipa în care m-a văzut, frustrarea i s-a topit și am împărțit ciocolată aia de rahat, și am vorbit despre visuri îndepărtate așezați pe podeaua rece a unui hol. Deși la momentul respectiv nu știam, Sony supraviețuise unei pierderi mult mai mari decât a unui plămân. Cu părul de culoarea focului și un aer de libertate, ea este o luptătoare și cea mai curajoasă hoată pe care o cunosc.

Coeur este o ființă mult mai calmă. El este mușchiul nostru, mușchiul nostru mereu vinovat. Mama lui este franțuzoaică, iar tatăl, haitian, amândoi cu nume pretențioase. *Coeur* înseamnă „inimă”, deși inima din corpul lui *C* este frântă. La propriu. Totuși, dintre toți, are cea mai mare inimă, dacă ne gândim la celălalt sens al cuvântului. El este îndrăgostitul din gașcă și cel mai nepriceput hoț dintre noi.

Neo este scriitor, un poet trist. Spre deosebire de Sony, este tăcut, iar, spre deosebire de *C*, lipsit de regrete. Coloana vertebrală îi este fragilă, însă cuvintele sale compensează acest beteșug. Este osos și scund, atât de mărunț, încât îi spunem Baby, deși, pentru un bebeluș, are un temperament aparte. Sunt aproape sigur că nu a zâmbit niciodată în viața lui. Îl cunosc de mai mult timp, și, cu toate că e încruntat și dificil, e doar o mască, un mecanism de protecție. Este, de asemenea, cea mai deșteaptă persoană pe care o știu – atent, creativ, rezistent –, cel care plănuiește și înregistrează marile noastre isprăvi într-ale furtului. Pretinde că eu și Sony suntem niște extrovertiți care l-au răpit și l-au constrâns să le fie prieten, dar știu că în secret se bucură de companie. Spitalele sunt singuratice, până când îți găsești oamenii.

Sunt ani buni de când Neo, Sony și *C* tot intră și ies din spital.

Acum, când se duc acasă, nu o fac pentru mult timp. Boala este iacomă. Ia bucăți din tine, până când nu te mai recunoști, iar Neo, *C* și Sony nu se mai recunosc în afara acestui loc.

Fie că ești bolnav, fie că nu, noaptea face din ferestre oglinzi. În trecut, le-a arătat prietenilor mei imagini de cadavre în ferestre: schelete cu oase desfăcute de carne, organe căzute prin cutia toracică, sânge care curge din gură. Tremurau în fața prezicerii, zgâriind cu vârful degetelor suprafața care îi ademenea. Diagnosticalele, pastilele, acele și nenumărate oglinzi noi pe care nu își doreau vreodată să le găsească le invadeau viețile. Imaginile lor din oglinzi au devenit propriile realități.

Așa că, mai degrabă decât să se întâlnească cu noile lor versiuni, vulnerabilizate de paturile în care dormeau și de halatele pe care le purtau, prietenii mei au stins luminile. Au

urcat o scară și s-au întâlnit pe un acoperiș. Și-au lăsat vârfurile degetelor să atingă cerul, fără nicio barieră care să-i împiedice să atingă stelele.

Sfidători.

„Ar trebui să furăm totul”, a zis Sony, care, chiar și animată de o flacăra firavă, era curajoasă. „Să furăm tot ce putem înainte de a pleca.”

„Totul?” a întrebat C.

„Totul.”

„Totul e o listă lungă”, a zis Neo.

„Viețile v-au fost furate”, am zis. „De ce nu furați o parte din ele înapoi?”

În ziua aceea s-a născut lista noastră de atacuri. Dar încă nu am reușit să furăm tot.

Furtul este o formă de artă, iar noi încă nu am devenit artiști. Dar asta nu ne împiedică să încercăm.

Într-o după-amiază fără nori, ne strecurăm afară din spital. Sony conduce atacul, iar C îl împinge pe Neo într-un scaun cu rotile pe bulevard. Înaintăm pe trotuar și intrăm într-un minimarket. Sony se apropie de un raft plin de ochelari de soare și își pune unii de aviator, apoi scrutează locul și dă din cap a încuviințare.

— Acum! zice ea, cu eticheta de preț atârându-i de tâmplă.

C se îndreaptă spre raionul frigorific.

— Acum?

Neo își ridică privirea, mângâind cartea care nu-l părește niciodată. Exemplarul lui din *Marile speranțe*. E o constantă, ca o aluniță sau ca forma nasului său. Și e îndoită la cotor, exact cum e coloana lui.

— Acum! comandă Sony, cu pieptul ridicat.

— N-o să fim prinși? șoptesc, uitându-mă în jur prin magazinul benzinăriei.

Trei oameni se plimbă pe culoare; casierul răsfoiește o revistă.

— Cu siguranță vom fi prinși, răspunde Neo.

Sony îi zâmbește, privindu-l pe după ochelarii ei de soare care vor fi furați curând.

— De ce am fi prinși? îl tachinează.

Neo pufnește.

— *Întotdeauna* suntem prinși.

— Astăzi e diferit. Ziua de astăzi este de partea noastră, proclamă Sony, respirând adânc și dramatic. Nu simți gustul, Neo? Cât de dulce este aerul?

— *Suntem* pe un culoar de dulciuri, tâmpito!

Scaunul cu rotile al lui Neo scârțâie când își dă capul pe spate ca să se uite la mine.

— Sam, spune-i că e o tâmpită!

Aș face-o, dar țin la viața mea.

— Sony, ești o tâmpită, zice Neo, înhățând un pix și un caiet înghesuite în scaunul lui, apoi, deschizând caietul, mângălește: *Ora 16.05: Sony este o tâmpită.*

Neo este scribul nostru – cel care ne înregistrează marile isprăvi. Bun, el nu a fost chiar *de acord* cu jobul ăsta. Nici măcar nu a fost de acord să vină cu noi în această misiune. Dar când ai coloana vertebrală în formă de cârlig nu poți scăpa de cătușele prieteniei. Scaunul cu rotile geme în timp ce îl trag în afara razei de acțiune a lui Sony.

— E o minune că ai nevoie de operație la spate, Baby.

Sony nu are un job propriu-zis. Ea este cea care atribuie joburi, dublând rolul diavolului de pe umărul meu cu rânjete nerușinate.